

Надія

Міхай Емінеску

Коли вже й молитва жагуча не діє
супроти нудьги та лихої зажури,
яким же полегшенням серцю (на диво!)
стає там людська непогасна надія:
і хмари нараз розганяє, як буря!

Тоді мандрівник, заблукалий в пітьмі,
знов бачить вогонь, що рве чорну завісу,
й, забувши свій страх в тій безмежній тюрмі
і маючи боже добро на умі,
таки виривається з темного лісу.

Надія! Вона, наче промінь з небес,
нам знов проявляє дороги і броди.
Судьби вказівний, мудро сяючий перст
всім бачиться вчасно, щоб кожен воскрес,
отримавши спокій душі в нагороду.

Тому, хто в неволі посивів давно,
цей світ проклинаючи, втративши сили,
вона хоча б з місяцем влине в вікно,
віщуючи скруті кінець все одно
і волю... хоч в бездні могили.

Або захворіє маленьке дитя –
тоді вигоряє тривогою мати:
здається їй, що витікає життя
з кровинки її, і нема вороття
до щастя, й нема чого ждати.

Та син посміхнеться вві сні, і уже
знов жінка готова повірити в чудо –
у те, що Господь її рід береже.
Прислухайтесь – тихо співає невже?
Тож "завтра" щасливе ще буде!

Коли страхітливий гуде ураган,

ревуть океану розбурхані води,
наказу "Вмирати!" не дасть капітан:
вдивляються люди у даль крізь туман –
чекають закінчення злої негоди.

І люди звичайні, вмираючи тихо,
немов забувають тривоги щоденні
в надії на те, що закінчилось лихо,
й за спиною вже небезпека не диха –
на те, що проснуться в Едемі.

Тому, коли вже і молитва не діє
супроти нудьги і лихої печалі,
забувши свої покаєння недільні,
ми боремось: нас надихає надія,
яка розганяє і хмари, як буря!

З румунської переклав Олег Гончаренко